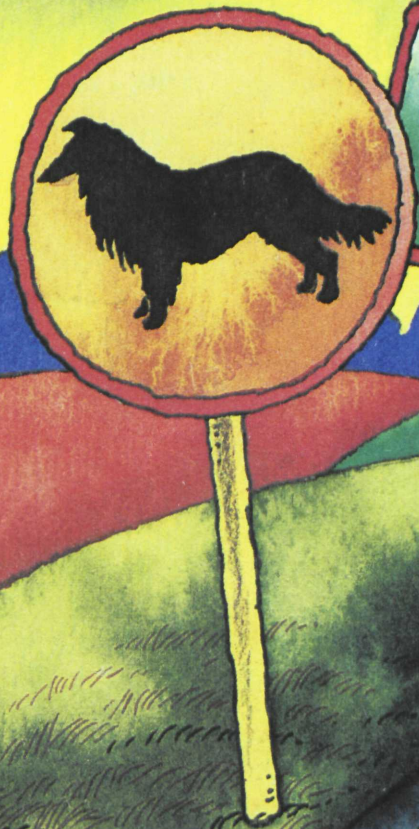

T. HEKE

ISSN 0134-2266

1994

11

H. KZAO
94

Kolm venda ja Koer

SÜNNIPÄEVAKINK

Sest on nüüd varsti kolm aastat möödas, kui Türiilt vurises Tallinna poole auto, tagaistmel kaks õnnelikku poissi, nende vahel korv sünnipäevakingiga. Sünnipäevakink oli väga uudishimulik. See küünitas pidevalt pead üle korviääre, uudistas uut ümbrust ja tõmbas aeg-ajalt keelega üle poiste kätte. "Minu kutsu," sosistas viieaastane Mikk.

"Minu oma rohkem," ütles kaheksane Mart. "Täna on ju minul sünnipäev."

"Aga eile oli minul," ei andnud Mikk järele ja nüüd tuli vanemlikul häälel vahele segada.

"Windy on võrdselt teie mõlema oma. Ja lisaks veel meie teiste oma ka. Windy saab ju meie pere liige." Selle peale tegi häält Windy ise. Nõusolevat häält.

Niisiis sai kuuenädalasest rotveilerikutsikast Tallinnast umbes 10 km kaugusel asuva maakodu elanik. Maja ümber oli suur aed, maja taga luidetevöö

kõrgete mändidega, kaugemal Saku raba. Windy sai poiste kannul tahtmist mööda joosta. Varsti oli temast rohke-

matki kui mänguseltsilist. Varem ei tahtnud Mikk kuidagi üksi luku taha jääda, kui isal-emal oli vaja kodust eemal olla. Koos Windyga ta enam ei kartnud. Ja kui Mikk uniseks jäi, heitis Windy ta kõrvale.

WINDY MÄNGUD

Naljakas küll, Windyle meeldivad needsamad mängud mis kolmele vennale, Mikule, Mardile ja Priidule. Kui poisid palli pilluvad, on Windy kohe püüdmas. Palliga mängitakse veel peitust. Sellest võtavad sageli osa ka naabrilapsed. Üks poistest hoiab Windyt nurga taga kinni, teised peidavad end ära. Neist ühe käes on pall. Ei

Naabripoiss Margus, Mart, Mardi klassiõde Kristi ja Mikk Windy kutsikatega.

Kui ema koju jõudis, leidis ta Miku Windy kaisus magamas.

ole veel kordagi juhtunud, et Windy poleks palliga last leidnud. Poistele meeldib mändide all liivaaukus mängida, Windyle ka.

Kui poisid veavad autoga liiva ja ehitavad teid ning losse, siis Windy on tunnelimeister. Ta kaabib nii usinasti auke, nagu tahaks mändide alla metroom kaevata.

Lumesõda meeldib Windyle ka. Ta püüab tema poole visatud pallid süüga kinni. Aga lumesõjast rohkem meeldib Windyle suusatamine. Windyl endal küll suuski pole, kuid tema saab alati kaasa, kui kogu pere suuskadel välja läheb.

KUIDAS WINDY ÕPPIS UJUMIST ARMASTAMA

Suviti käib Põldude pere Saaremaal vanaemal külas. Vanaema elab mere ääres. Algul Windy kartis vett. Kui poisid ujuma minnes Windyt kaasa meelitasid, põgenes Windy tagasi kaldale, niipea kui kõht märjaks sai. Aga ükskord läksid poisid kummipaadiga merele. Windy vaatas, vaatas ega pidanud vastu. Sõbrad lähevad minema. Windy sumas sügavamale ja sügavamale, kuni avastas, et vesi kannab küll. Tuleb ainult agaralt koibi liigutada.

Sellest päevast peale käib Windy meel-sasti ujumas.

KUIDAS WINDY MIKRO-KLIIMAT HOIAB

Kui poisid juhtuvad omavahel riidu minema, tormab Windy kohe kohale. Ta uurib valvsalt, kellele on abi vaja. Vajaduse korral surub Windy end tülitsete vahele. Windy hoiab perekonna mikrokliimat, ütleb isa Põld selle kohta.

KUIDAS WINDY POISSE KOOLI SAADAB

Mikk, Mart ja Priit käivad Sausti Keskkoolis. Sinna sõidetakse bussiga. Hommikul äratab Windy vennad üles. Jookseb ühe voodi juurest teise juurde ja tõmbab limp-imp keelega üle põse. Kui on käes aeg minna maantee äärde bussi ootama, käib Windy seepool aeda poiste kõrval. Könnib bussipeatusele kõige lähemasse aianurka ja jääb vaatama. Tagasi tuleb Windy, silmad kurvad, alles siis, kui poisid on bussi peale saanud ja buss ära sõitnud.

Aianurgas on Windy ka siis, kui koolibussi tuleku aeg kätte jõuab. Kella Windy ei vaja. Windy teab õiget aega ilma kellata.

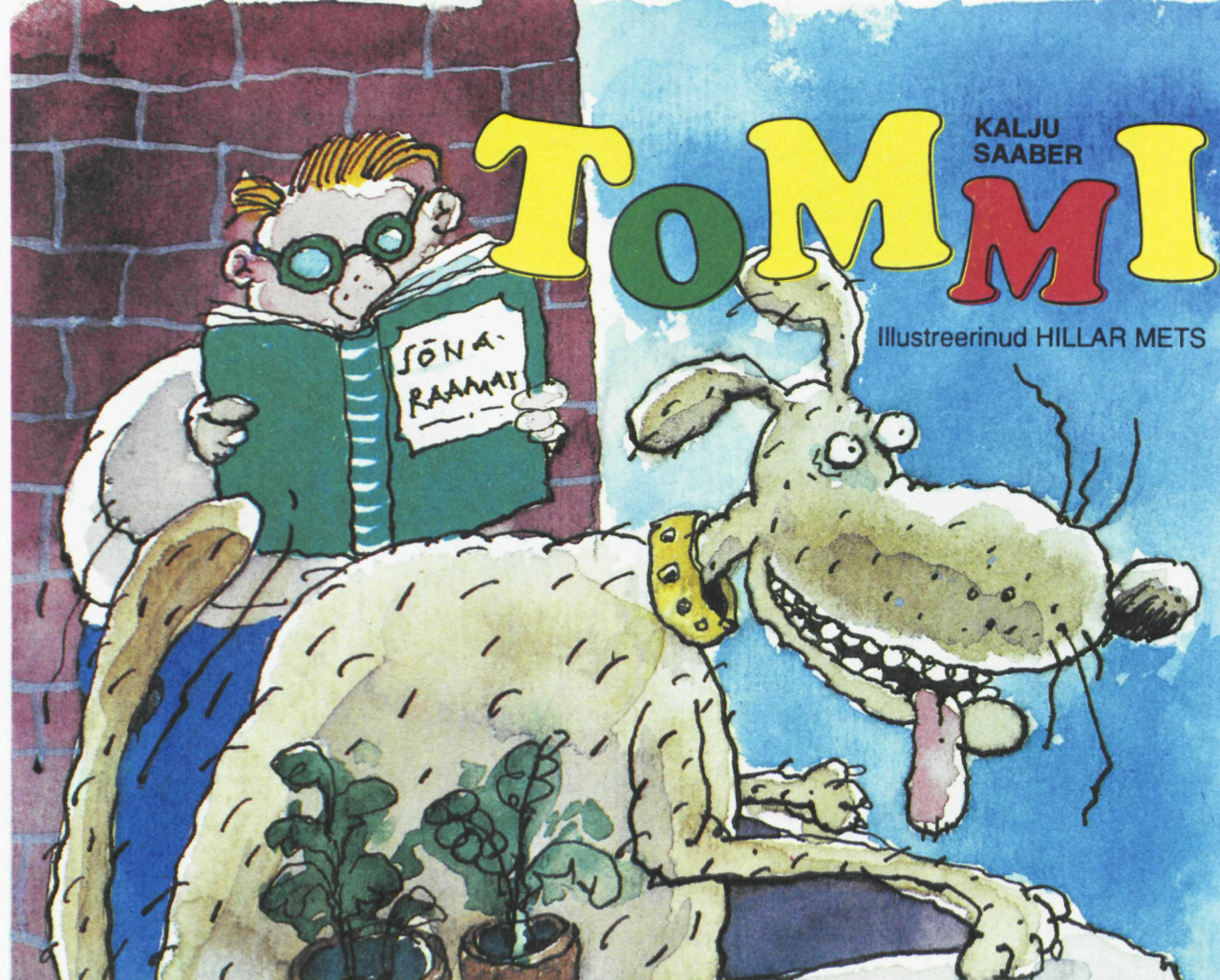
JAAN RANNAP

Fotod perekond Põllu fotoalbumist.

Tommi elab linnakorteris. Talle meeldib väga rõdul olla. Kui jalutuskäigule ei viida, saab parasjagu rõdultki ilma ja inimesi nuhutada. Tommi tõuseb siis kahele käpale ja vaatab üle käsipuu alla nagu kõrgelt kaptenisillalt. Osa linnast on siit justkui peo peal. Ringteel kihutavad kiired autod. Rõdu all on pügatud muruväljak ning naaberaias õitsevad õunapuud. Õhk on päikesepaistet täis, suminast ja lõhnadest umbes. Hõljuvad ehmed võtavad nina kihelema nagu hullamisel padjasuled.

Naaberaias pikas rohus ragistavad kolm koera ägedalt omavahel. Mis asju nad seal klaarivad? Kas tülitsevad leitud kondi pärast? Või näitavad lihtsalt iseloomu? "Tõlgi mulle ära," palun Tommit. Tommi vaatab, pea viltu, mulle häbelikult otsa, aga ei tõlgi ühtigi. Ju nad, nood külakrantsid, seal inetuid sõnu ikka kasutavad, selge see! Võib-olla päris roppe sõnu oma koerakeeles. Meie peres neid ei tunta, Tommi ka ei tunne. Tommi ei haugu kunagi ilmaasjata. Majarahvas tunneb Tommit läbi ukse, ehkki ta ei ulatu vaatesilmani. Tommi haugub korteriukse all vaid siis, kui keegi, keda ta ei tunne, liigub koridoris. Siis on haukumiseks küllaga põhjust. Siis võib tulla hiilides va korterivaras, muugid hõlma all. Aga võivad tulla ka pererahva sõbrad, kel ehk koergi kaasas. Näiteks Gitta. Ka siis haugub Tommi, ta peab ju näitama: SEE ON MINU KODU, SIIN OLEN MINA PEREMEES.

Neid Tommi enda haukumisi pole mulle vaja tõlkida. Ka minu sõnu Tommile mitte: ta saab kõigest aru, mis ma talle räägin. Tal on pea siis kenasti viltu, kõrvad kikkis

KALJU
SAABER

TOMMI

Illustreerinud HILLAR METS

**MURI JA MAKS
ON KAKS HUN-
DIKOERA. MAKS
ON MURIST VEIDI
NOOREM, KUID
TÄISKASVANUD
KOERA MÕÖDUD**

**ANNAB VÄLJA. ÜHEL PÄEVAL KUULSID NAD NÄUGU-
MIST. MAKS KIKITA S KÕRVU JA HÜPPAS AIA NA-
JALE HAUKUMA. MURI NII VÄHESEGA EI LEPPINUD. TA
HAKKAS MÕÖDA AEDA JOOKSMA JA ALLES PÄRAST
MITUT TIIRU SILMAS TA NAABRI MINTSU, KES ENNAST**

MURI

TÕLGIKS

ja nii äraseletatud nagu peas nagu armulaua, ütleb memm. Ja ma räägin Tommiga oi-kui-sageli, sest oleme ju pikka aega kahekesi kodus. Aga ikkagi – miks need külakoerad täna seal aiaäärses tihedas rohus nõnda ragistavad?

Kui koerad poisid tarvitavad roppe sõnu, ehk siis koerad ka...? Aga võib-olla koerad ei tarvita ülepea rumalaid sõnu, nägelevad niisama lustides? Noh, hammaste käikulaskmine pole ehk parem kui rusikatega vehklemine, aga ikkagi viisakam kui roppe sõnu tulde loopida, nagu ütleb meie memm. Eestimaa õhk ei kannata roppe sõnu, Eestimaa õhk läheb siis hapuks.

Äkki lööb ka Tommi rõdult teiste riiale kaasa? Meie hästikasvatatud Tom? Aga ei, põhjus on hoopis milleski muus. Aia alt veereb meie pügatud murule hallikaspruun okkaker – siil! Koerad jäävad aia taha pettunud kiunuma.

Pea viltu, vaatab Tommi mulle nüüd taas otsa, justkui tahaks lausuda: "Kas ma siis ei tõlkinud sulle, milles asi tegelikult on?"

Siil, teadagi, ei armasta päise päeva ajal lagedat, madalaks pügatud muruvaipa. Ta kaob vaikselt podisedes ja turtsudes peitu järgmisesse õunaaeda, kus pole koerakse tülitamas. Seda siili näeb Tommi vaid kaugelt. Aga varsti, meie suvila juures mere ääres metsa all, võib ta õhtuvidevikus siilidega sageli tõtt vaadata. Siis on Tommil oma sõna öelda. Siis ei pea ta pealtvaatajaks ega tõlgiks olema. Mina ka mitte. Keset elu olemine on ikka parem kui rõdult vaatamine, ehkki see rõdu tundub vahel kõrge kaptenisillana.

JAMAKS

MAKS VASTU JA HAUKUMINE KOSTIS PEREMEHE KÕRVU. TOO JOOKSIS ÕUE, MALAKAS KÄES, JA MÕLEMAD KOERAD SAID NAHUTADA. VAAT, MIS JUHTUB, KUI LIIGA KÕVASTI HAUKUDA.

MARI-ANN KALLAS Tallinnast

Illustreerinud REET REA

Rebasejaht

HARRI JÖGISALU

Kastani tänaval on palju koeri. Peaaegu igas majas üks, mõnes koguni mitu. On tõukoeri ja päris krantse, kes käivad, sabad keerdus. Need on head koerad. Kui pääsevad, müravad omavahel, vahel purelevad ka või ajavad kasse taga, aga rohkem mängivad lastega. Inimeste peale ei haugu, tunnevad omad ära, tulevad vastu, liputavad lahkesti saba.

Uhel päeval oli ilm krõbekülm, puud härmas ja lumi kräunus valjusti astuja talla all. Kes välja läks, sellel oli ikka midagi sooja seljas.

Proua Kristiine tuli õueväravast tänavale, Ants-poeg käest kinni. Ants ruttas liuväljale, ema poodi. Nii oli neil natuke ühist teed. Samal ajal proua Ilves naabermajast talutas rihma otsas oma habemikku terjerit. Proud on sõbratarid, tervitasid juba eemalt kätt lehvitades. Ja siis, kui nad olid juba üsna jutuajamise kauguses, juhtus midagi ootamatut: proua Ilvese terjer prahvatas kurjasti haukuma, tormas hoo-ga, karv turris, proua Kristiine poole. Ja niisuguse vihase lärinaga, et otsekohe kargab külge, kisub kokkunud ema koos pojaga lõhki. Proua Ilves polnud oma Matsi niisugusest löukoerakäitumisest vähem kokkunud, jõudis koera vaevalt kinni hoida.

"Mis lahti, Mats? Ole mõistlik!" sõitles proua Ilves. Aga seda raevukamalt Mats lõrises. Tema haukumine oli nii eriskummaline, et ajas ärevile kõik teisedki koerad. Neid tuli igast kaarest ja kõik klähvisid ühest suust kurjasti proua Kristiine peale. Väiksemad kilkasid kaugemalt või vähemalt urisesid, vahtisid kõõrdi ja altkulmu; rinnakamad, koonud püsti, lakad nagu harjased harali, piirasid proua Kristiinet ja Antsu.

"Mida see tähendab?" imestasid kokkunud prouad.

"Kasukas! Rebasenahka kasukas!" taipas korraga Ants. Emal oli rebasenahkne kasukas üll. Kohev, sinirebase sabadest, koosneri meistritöö.

Ime küll. Autojuht Hindrekul on iga päev lambanahkne jopp seljas, väikesel Maiel küülikunahkne palitu, poistel nutriakarvased mütsid – koertel ükskõik. Aga rebast olid nüüd kõik murdmas. Päris mõistatus.

"Teate, ema kasukas tõusis koerte haukumise peale turri, seepärast!" oli Ants kindel. "Äh, rumal jutt! Mis kasukal koertest!" naersid suuremad poisid, kellele Ants uudist rääkis.

"Ei ole jutt! Kasuka karv tõusis tõepoolest turri. Ema ise ütles, et näe, kasukas kardab koeri, karv kohe kohevile tõusnud," ajas Ants vastu.

"Ju see on külmast, rumal. Ema tegi nalja. Külмага läheb iga karv püsti," seletasid poisid asja omamoodi.

Kastani tänava koerad aga saadavad proua Kristiinet alati, kui tal on kasukas seljas.

"On alles rebasejaht," ütles selle kohta majahoidja Mihkel. Niimoodi vist seda lugu nimetada sünnibki.

Koer ja kass

EESTI RAHVAJUTT

Koer ja kass ei tahtnud peremeest muidu teenida kui ainult liha eest. Peremees vaidles küll vastu, aga kui nägi, et teisiti kaupa ei saa, oli viimaks nõus. Ta andis neile selle kohta lepingukirja. Lepingu kohaselt pidi ta iga päev koerale ja kassile liha andma. Tunnistus anti koera kätte. Kass aga ütles:

"Ega sinul tunnistust kuskil hoida ole, sa kaotad selle ära. Anna kiri minu kätte, mina viin lepingu maja nurka mööda üles ja panen katusele paigale. Kui sul lepingut vaja on, siis küsi minu käest, ma annan sulle kätte."

Seepeale andiski koer lepingukirja kassi kätte. Kass pani kirjaga krabinal majanurka mööda üles ja peitis selle katusele. Peremees aga unustas peagi kokkulepe, andis koerale ainult konte ja kassile kala-luid. Koer ja kass läksid peremehe juurde liha nõudma, nagu varem lubatud ja leping sõlmitud. Peremees küsis neilt lepingukirja näha. Koer päris kassilt:

"Anna leping kätte, nüüd on seda vaja."

Kass jooksis rutusti nurka mööda üles katusele lepingut otsima, aga oh õnnetust! — hiired olid lepingukirja ära söönud. Et neil kirjalikku lepingut ette näidata ei olnud, ei andnud peremees neile liha mitte nuusutadaagi.

Koera ja kassi vahel tekkis sellest suur tüli, koer nõudis kassilt lepingukirja, kassil polnud seda aga kuskilt võtta. Vaen koera ja kassi vahel kestab tänapäevani, ega siis muidu öelda tülitsejate kohta, et "elavad nagu koer ja kass".

MAKSI

JAAN
RANNAP

MAAL

Maksi oli võimas njuufaundlandi koer. Üles kasvas ta linnas, siis aga sündis perre beebi, Maksilajutavad haugatused hakkasid lapse und segama ja Maksil viidi Ellamaale vanaisa-vanema hoolde. Taluhoonete ümber oli aed, Maksil võis talukoer Tommiga end mõnusalt tunda. Maksil tundiski. Öhtuti tegi ta lumme pesa ja heitis aia äärde magama. Kui öösel lund juurde sadas, ei paistnud hommikul Maksist ninaotsagi. Aia tagant läks tee külla. Algul kohkusid möödkäijad ära, kui mõne sammu kaugusel lumi liikuma hakkas ja karu moodi elukas üles hüppas. Kui Maksil laiemalt tuntuks sai, siis seda vaatepilti lausa oodati.

Maksi uus ajutine peremees oli praktiline inimene. Ta enda koeral Tommil oli juba amet. Tommi kiskus säärikud jalast. Nüüd otsustas ta ka suure koera tööle panna. Kui mindi lauta lehma lüpsma, tuli esikust jõusöödaämber kaasa võtta. Muidu lehm end lüpsma ei lubanud. Jõusöödaämbril tassimine sai Maksil ülesandeks. Uhkelt kandis ta selle lauta ja tõi pärast tagasi. Ühel päeval oli pererahval tarvis linnas asju ajada. Naabrinaine kutsuti loomi talitama. Abilisele oli täpselt räägitud, mis ja kuidas. Lüpsile minnes pani ta perenaise rätiku pähe ja kitli selga, et lehm ei võoristaks. Aga kui ta käe jõusööda järele sirutas, jõudis Maks ette.

Seekord ei mõelnudki Maks ämbrit lauta kanda. Ta leekis sellega mööda õue, külanaine kannul. Jookse sa koeraga võidu! Lehm jäi abilisel lüpsmata.

ÜKS LÖÖB MAHA, TEINE RIISUB SAAPAD

Külamehel oli tallu asja. Külamees käis natuke tiira-taara ja vehkis kätega. Eks igaüks arv ise, mispärast. Maksile paistis seesugune saks kahtlane. Kui mees veel värava julgelt rõngast lahti võttis ja, rind ees, lauluga edasi astus, läks Maks liikvele. Hoo pealt üles hüpates lõi ta mehe lumme pikali. Lebab mees ega julge liigutadagi. Koera raskus rinnal, vägevad löuad kõri kohal. Parajasti astus nurga tagant välja Tommi ja nägi oma tööpõldu. Kui pikali, siis tuleb saapad maha võtta. Üks säarik oli Tommil juba peaaegu käes, kui perenaine õue juhtus ja külamehe ära päästis. "On hirmsad elukad," rääkinud mees küla peal. "Üks lööb maha, teine riisub saapad. Hea, et elu sisse jäi!"

Maksile tegi ta niisuguse jutuga suuresti ülekohtu. Maks ei olnud varem kedagi hammustanud, ei hammustanud ka edaspidi.

Üles kirjutanud
JAAN RANNAP

Kaaren Kaarel on tihti kuulnud sõnu: koeraelu, koerailm. Ta on siis hämmastunult mõelnud, et inimesed räägivad üht, aga mõtlevad hoopis teist. Eriti, kui pidada silmas "koeraelu". Kaarli arvate on koeraelu üsna hea – enamikul neist on olemas nii söögi- kui joogikauss. Ja nad on alati pahandanud, kui Kaarel ka oma noka sinna sisse torkab. Kui õues on tõeliselt halb ilm, ei taha välja tulla ei koerad, kassid, linnud ega inimesedki. Nii et Kaarli arvates ei kuulu selline ilm küll kellelegi. Kaarel uuris seekord, milline see koeraelu tõeliselt on. Ehk huvitab see sindki.

Kõige haruldasem koer on karvadeta ameerika terjer. 1988. aastal oli neid järel vaid 70, 68 neist kuuluvad ühele perekonnale, Willie ja Edvin Scottile Louisiana.

Maailma väikseim koer on jorkširi terjer, kes on õige pisut suurem tikutoosist. 1945. aastal suri üks kaheaastane jorkširi terjer, kes kaalus 113 grammi ja kelle turja kõrgus oli 6,3 cm.

Kõige suurem pesakond sündis 1944.

aastal urukoer Lenal. Tema sai korraga 23 järglast, ellu jäi neist 19. 1975. aastal sündis Ameerikas ühel bernhardiinil ka 23 kutsikat, kuid neist jäi elama vaid 14.

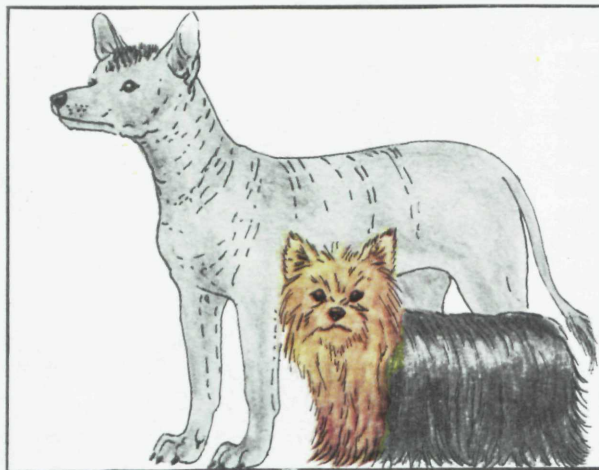
Kõige pikem teenistusaeg on olnud labrador Cindy–Cleol. Tema pidas Iisraelis pimedat juhtkoera ametit järjepanu 14 aastat 8 kuud.

Kõige kõrgema takistuse on ületanud saksa lambakoer, kes harjutas Lõuna–Aafrikas vanglakoerte koolis ja ületas 3,5 m kõrguse laudseina. Kuus aastat hiljem, 1986. aastal, purustas tema rekordi teine lambakoer, ületades 8 cm kõrgema takistuse. Kõige pikema hüppe on teinud hurdakoer Bang juba 100 aastat tagasi jänesejahil, hüpates üle 9,14 m pikkuse takistuse.

LOOMADE PASS

Ameeriklane Bonnie Schachter mõtles ühe teise mehe idee järgi välja loomade passi, mida on müüdnud juba aastast 1985 alates. Ametlikult seda passi küll veel ei tunnustata.

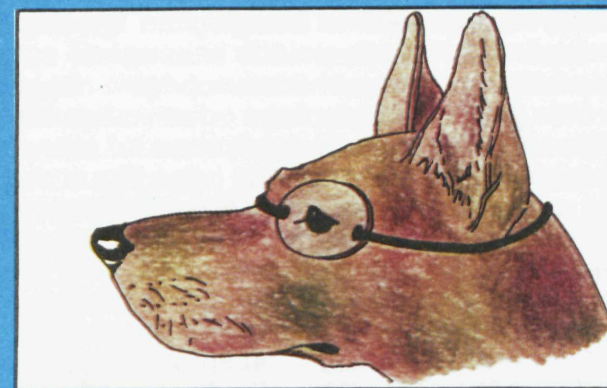
Passi märgitakse looma ja tema oma-

niku nimi, aadress, loomaarsti aadress, toitumisharjumused, tehtud süstitid. Ruumi on jäetud ka käpajäljele.

KOERTE PRILLID

Prantsuse silmaarst Denise Lemiere mõtles 1975. aastal välja päikesepillid oma neljajalgsele sõbrale. Nüüd on koerte prille saada viies erinevas suuruses. On olemas prille, mis kaitsevad tuule ja tolmu eest silmi koertel, kel meeldib sõidu ajal pea aknast välja pista.

ELEKTROONILINE LUKK

Paljudes maades on majaustel luugid, et peremeeste lemmikutel oleks vaba voli sisse–välja käia. Kuidas aga kindlustada, et naabrite neljajalgset sama teed ei tuleks? Selleks mõeldi 1982. aastal Inglismaal välja elektrooniline ukسلukk. Lemmiklooma kaelarihma küljes on mikroelement, mis saadab signaali ukسلuugi lukule ja see kas avaneb või sulgub. Kõigepealt mõeldi selline luuk välja kasside jaoks. Praegu on luuke mitmes suuruses, nii koerte kui kasside tarbeks.

KODU

Minu kodu väikene,
mulle on kui päikene.
Kodus soe ja kodus hea,
kodust väga lugu pean.
Kodus on mul kass ja koer,
nähes neid mul hing on soe.
Kiisu nimeks pandi Kurr.
Kurr meil laulab nurr ja nurr.
Koeral kuut on maja ees,
sinna poeb ta vihma eest.

KERLIKA KAJANDO
Viljandist

KOERAKUTSIKAS

Koerakutsikas võib olla
must, valge, pruun ja hall ka.
Sest värvus pole tähtis,
tähtis on, et kutsikas on ta.

HÄLI ÖUN
Viljandist

MINU KOER

Minu klassiõel on koer,
kes on väga õel.
Alati, kui mängin palli
rallub tema õues ringi.
Minu palliga tal vist
mängida tal oleks lust.

EGLE ROHTLA
Tori Põhikool

TEEME LAHTI POSTIPAUNA

KOERA-KASSI

Elasid kord kassi–koera. Nad elasid väga sõbralikult ja üksmeelselt. Koos tegid nad toitu ja hoolitsesid majapidamise eest.

Ükskord läks koer järvest vett tooma. Parajasti, kui ta kummardus vett võtma, nägi ta midagi põõsastes vilksatamas. Hirm oli nii suur, et ta pani plehku kodu poole. Isegi ämbri jättis järve äärde. Koju jõudnud, ütles ta, et nägi suurt ja musta tonti. Kass meelitas teda tükk aega, enne kui koer oli nõus uuesti järve äärde tulema. Koer värises terve tee. Kui nad sinna jõudsid ja kass põõsaste juurde läks, nägi ta seal väikest tibupoega ukerdamas. Tibupoeg oli armas ja kollane. Küll oli koeral nüüd häbi, aga asi tegi neile ka palju nalja.

Kui nad oma veeämbriga kodu poole läksid, imeštatas kass, et tal on nii arg kaaslane. Koeral aga oli hea meel, et tema kassike on nii julge.

RAIVO UUS
Paidest

VURRI

Mul on koer nimega Vurri. Ta keha on tumepruun, aga käpad pruuni-, oranži- ja valgelagulised. Saba on pealt pruun nagu keha, aga alt valge. Kõrvad on tal kikkis nagu rebasel. Kuid kui ta on pahandusega hakkama saanud, siis on kõrvad tal longus.

Ta on väga vallatu kutsikas. Kui ta õuest tuleb, kihutab ta ringi nagu pöörane, nagu oleksid tiigrid ja lõvid kannul. Kui ma temaga õue lähen ja ta näeb teist koera, hakkab ta mind sikutama ja teise koera peale haukkuma.

JUTA FOMINA
Tallinnast

HEI!

Kas sa oled emale-isale meelde tuletanud, et nüüd on õige aeg tellida "Täheke" terveks järgmiseks aastaks! Praegu ainult 60 krooni!

KOER

Ühel hommikul, kui Liina alles voodis lesis, helises uksekell. Tüdruk hüppas ruttu voodist välja ja tormas ust avama. "Oi, vanaemme," imestas Liina tulijat nähes. Vanaema ulatas talle kaanega karbi. Kui Liina nägi väikest nõpsnina, mõistis ta kohe, et vanaema tõi talle kutsika.

KUIDAS KUTSIKAS VÄLJA NÄEB
Kutsikal on tedretäpid, just nagu Liinal endalgi. Tema saba on rõngas nagu kringel. Kutsikas on musta-valgekirju.

KUDAS KUTSIKAS ENDALE NIME SAI

Vanaisa arvas, et kutsikale võiks nimemeks panna Nässu, sest tema karv on nii krässus. Peale väikest mõtlemist otsustas Liina, et see nimi sobib küll.

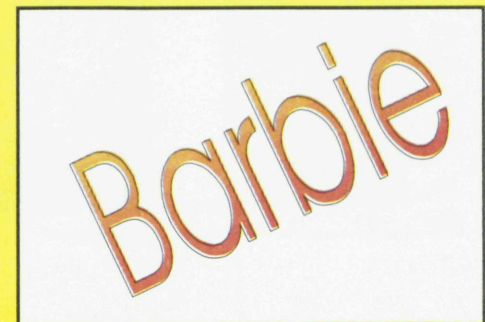
MIS NÄSSULE MEELDIB

Nässule meeldib süüa kommi ja käia teiste koertega koos õues jalutamas. Talle pakub lõbu ka mürada ja see, kui teda sügatakse.

NÄSSU TEMP

Liina õmbles Nässule kleidi ja pani talle selga, kuid tema läks uue kleidiga teiste koerte ette eputama. Tuli tagasi, must kui muri, ja uus kleit oli ka täis pissitud. Liina hakkas pragama: "Tegin sulle puhtast siidist uue kleidi ja sina lähed teiste ette eputama! Kas sul häbi pole?"

MARGIT ARMUAND
Kuressaarest

VABA AJA Barbie

Ehk sa mäletad, et Barbie elab Ameerika Ühendriikide suurlinnas nimega New York. Seepärast meeldib talle alati, kui on aega, linnast minema lipsata ja maale sõita. Õnneks peavad rändamisest ja matkamisest lugu ka tema sõbrad. Alati, kui Barbie'l tekib tahtmine rändama minna, tulevad meelsasti sõbrad kaasa.

New York asub Eestimaast pisut lõuna pool. Sügisilmad on seal soojemad kui meil. Ühel septembrikuu ilusal nädalalõpul otsustasidki sõbrad linnast põgeneda. Reisiseltskonda kuulusid peale Barbie loomulikult Ken ja Skipper, kaasa tulid ka Midge ja Teresa. Skipperi neljajalgne sõber Kerl pidi maha jääma. 20 kilomeetri pikkune jalgsimatk käiks toa- ja linnaeluga harjunud koerale üle jõu.

Laupäeva hommikul kiirustasid sõbrad rongile, et sellega lõppjaama sõita. Sealt edasi pidid nad minema jalgsi. Kõigil olid seljas mugavad matkarõivad ning jalas mugavad kummikud

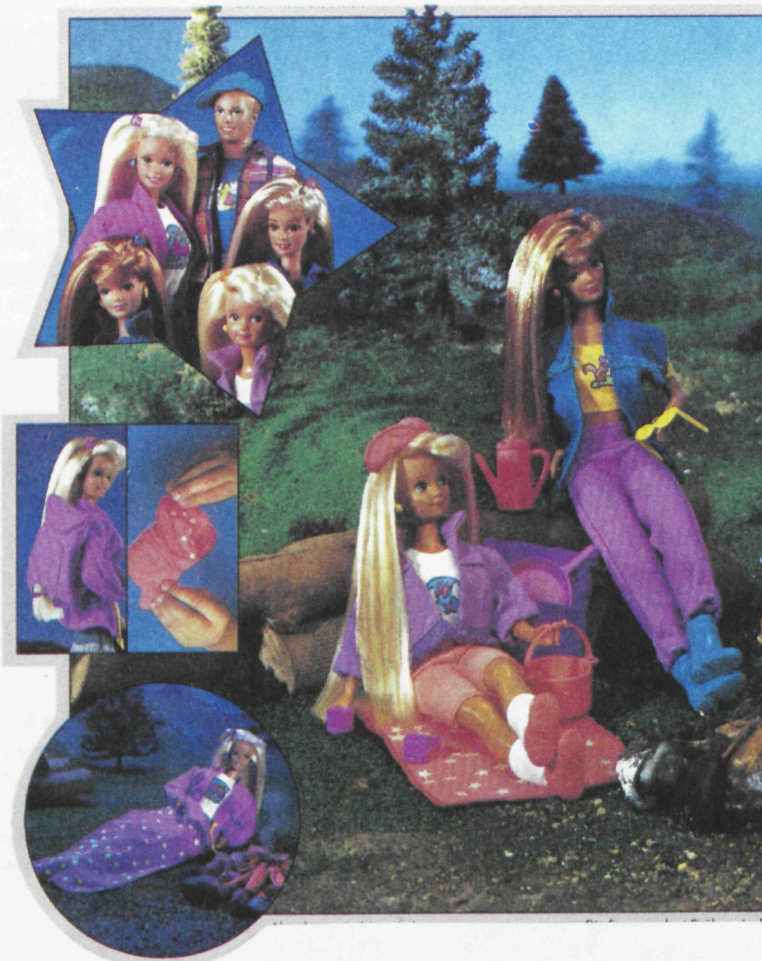
ja pehmed sokid. Perroonil märkas Skipper, et tal on kuidagi kerge astuda. Ja mis sa ütled, seljakotti polnudki seljas. Õnneks jõudis Ken veel vagu-

nisse hüpata ja koos kotiga välja tormata. Et nad olid varakult teele asunud, siis polnud neil vaja kiirustada. Mõnusa paaritunnise rännaku järel tehti esimene peatus. Pool maad oli käidud ja seda otsustasid nad väikese teejoomisega tähistada. Ameerikas tohib lõket teha vaid selleks ettenähtud kohtades. Ega mujal kiiputagi tuld tegema, sest trahvid on õige kopsakad. Kuid mõnus on, et lõkkeplatsil on alati puud olemas ja vesi ka lähedal. Sõpradel polnud vaja muud ette võtta, kui tikku tõmmata ja vesi keema panna. Seljakottides leidsid head-paremat. Ka mahtusid sinna magamiskotid, mille peal oli hea pikutada ja teed juua.

Tunnikese puhunud, kustutasid sõbrad hoolikalt lõkke ja koristasid enda järel kogu prahi. Ka teepaksu matsid nad maa sisse. Tee sinagi alati sedasi. Siis ootab nii järgmisi rännumehi kui ka sind ennast ees puhas plats, kus on palju mõnusam puhata kui prahihunniku kõrval istudes.

Õhtupoolikul kõndimine enam nii nobedasti ei läinud. 10 km läbisid nad kolme tunniga. Kuid ega neil olnudki plaanis kiirmarss, vaid mõnus nädalalõpp. Sellise tempo juures jäi aega ka ringi vaadata. Pakub ju linnainimesele silmarõõmu iga väike

ja pehmed sokid. Perroonil märkas Skipper, et tal on kuidagi kerge astuda. Ja mis sa ütled, seljakotti polnudki seljas. Õnneks jõudis Ken veel vagu-

metsatukk, mis maelanikule on igapäevane asi.

Õhtusöögi ajaks olid kõik parasjagu väsinud. Puljongijoomise ajal lubasid kõik veel lõkke juurde lobisema jääda. Kuid kui Barbie tuli nõusid pesemast, märkas ta üllatusega, et magamiskottidest kostab kahtlast nohinat.

Barbie pikutas lõkke ääres, vaatas tulle ja mõtles: küll on tore, et mu sõpradelegi meeldib matkata. Rohkem häid mõtteid ta mõelda ei jõudnud: väsimus sai

võimu temagi üle. Ja lõkkeplatsilt kostuski vaid põlevate haguade praginat ning viie inimese rahulikku hingamist.

Kui saadad talongi vastustega 12. detsembriks toimetusse aadressil "Täheke", Barbie, Pärnu mnt. 67a EE0001 Tallinn, võid võita vaba aja Barbie.

1. Mitu kilomeetrit tunnis kõndisid sõbrad keskmiselt?

2. Keda ei võetud reisile kaasa?

Barbie

11

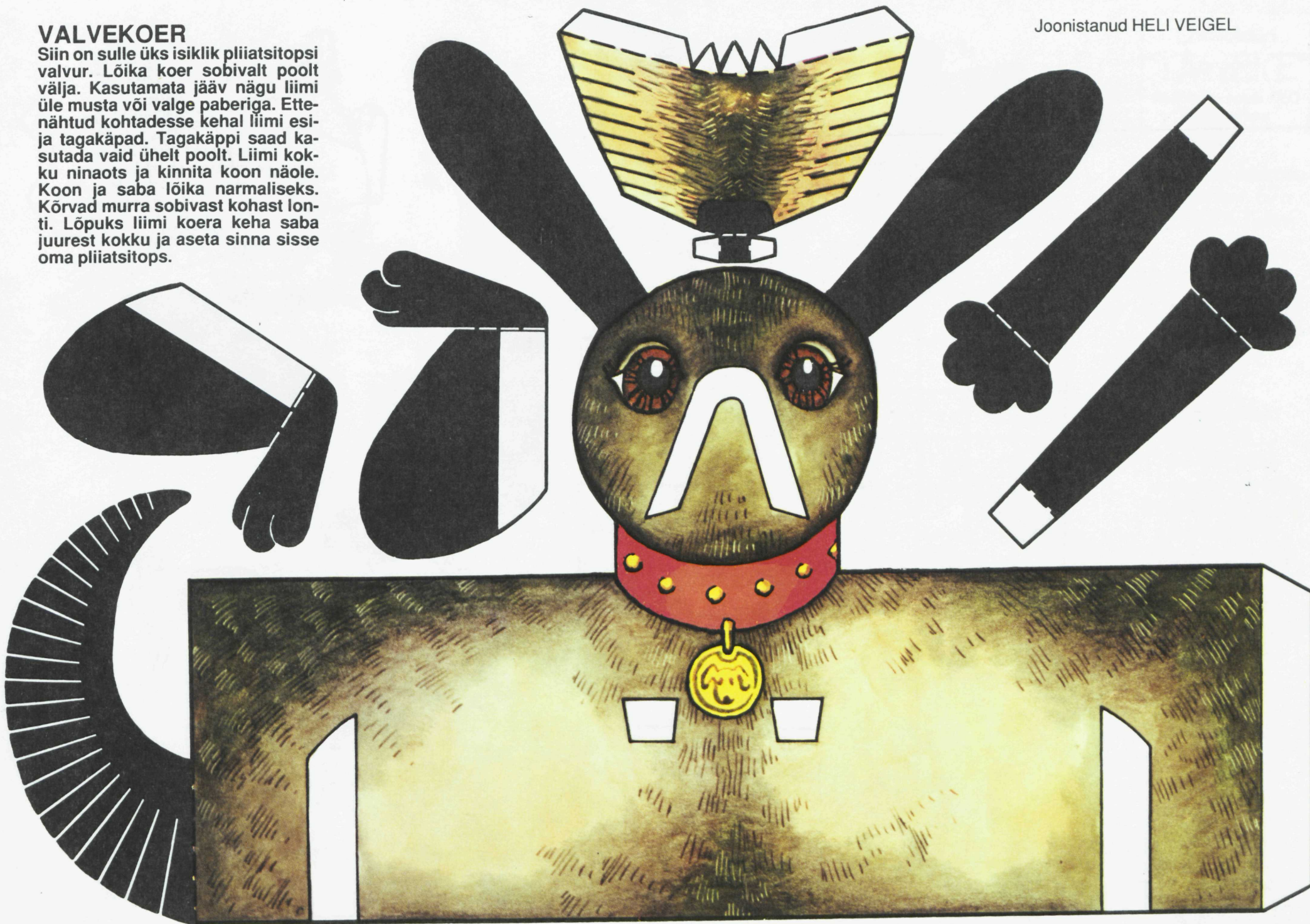
1.

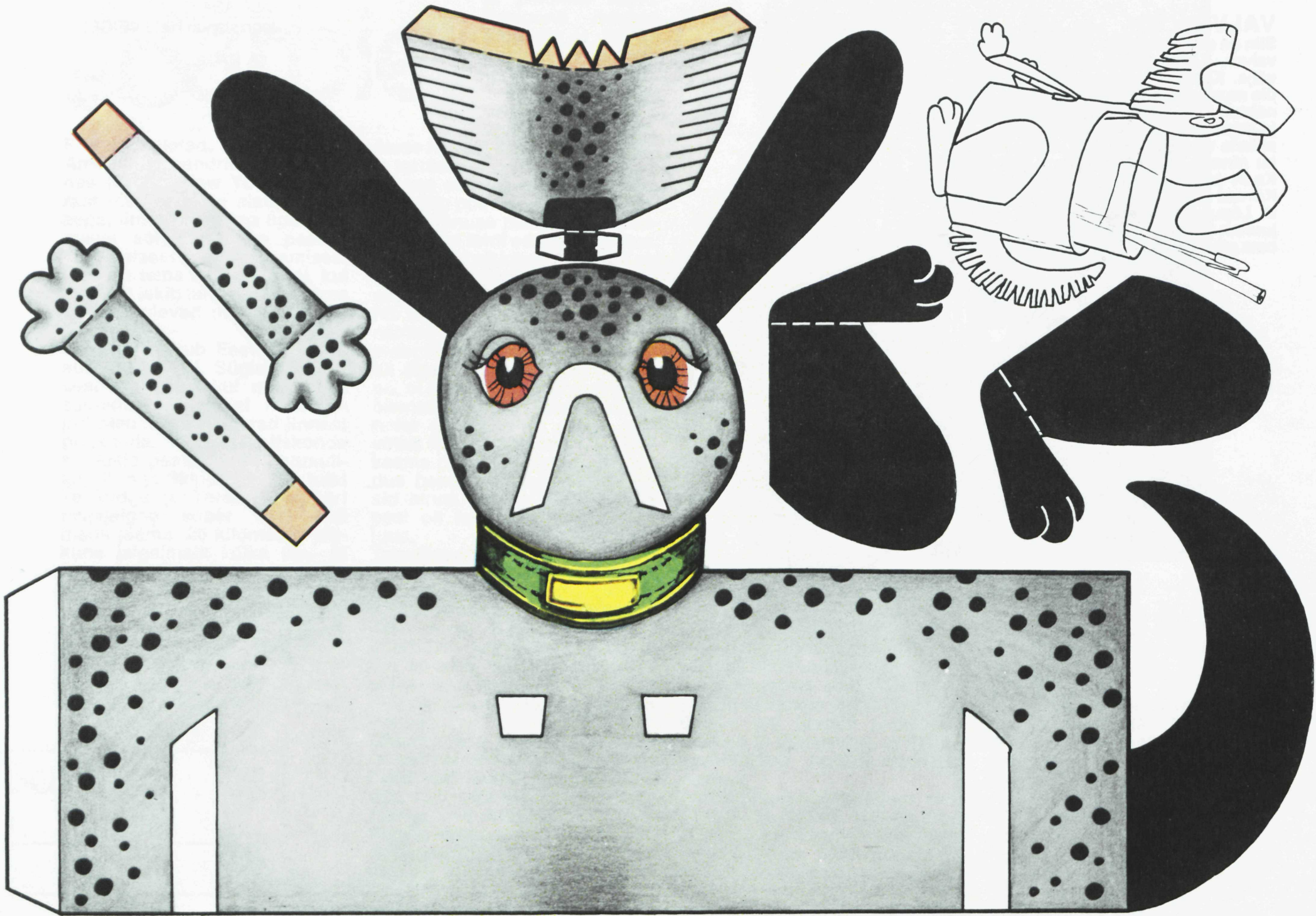
2.

VALVEKOER

Siin on sulle üks isiklik pliiaitsitopsi valvur. Lõika koer sobivalt poolt välja. Kasutamata jääv nägu liimi üle musta või valge paberiga. Ettenähtud kohtadesse kehal liimi esi- ja tagakäpad. Tagakäppi saad kasutada vaid ühelt poolt. Liimi kokku ninaots ja kinnita koon näole. Koon ja saba lõika narmaliseks. Kõrvad murra sobivast kohast lon- ti. Lõpuks liimi koera keha saba juurest kokku ja aseta sinna sisse oma pliiaitsitops.

Joonistanud HELI VEIGEL

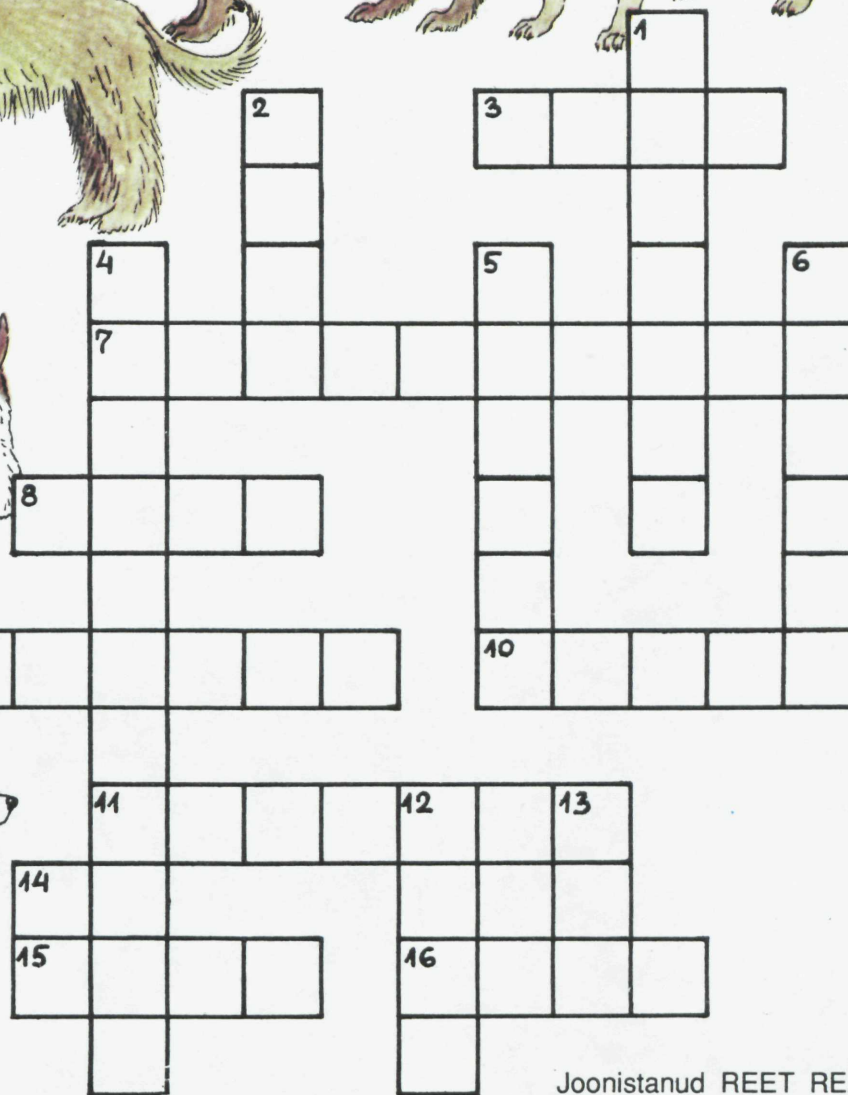
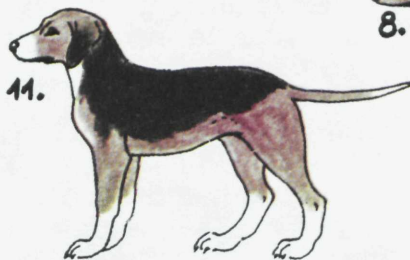
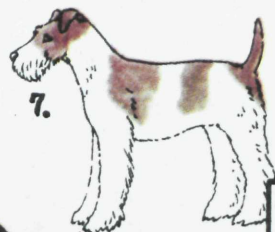
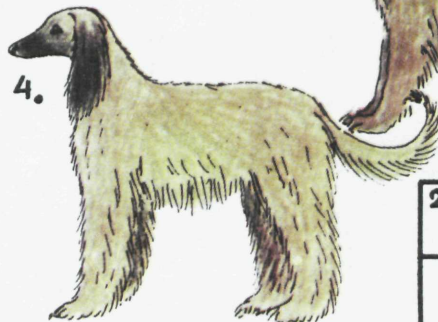
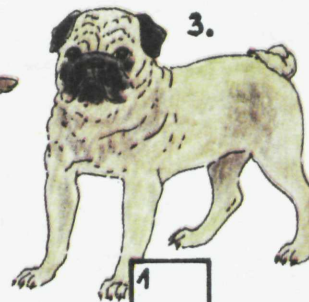

PAREMALE:

- 3. KORTSUS KOONUGA SÜLEKOER
- 7. URUKOER
- 8. URUKOER
- 9. LINNUKOER
- 10. PUULEHE SELGROOG
- 11. SAAGI JÄLITAMISEL KILKAVALT HAUKUV JAHIKOER
- 14. KOERA "EI"
- 15. KOERA HÄÄLITSUS
- 16. KOERA PIKK ESIHAMMAS

ALLA:

- 1. PIKKADE RIPPUVATE KÕRVADEGA JAHIKOER
- 2. KODULIND
- 4. VÄLE JAHIKOER
- 5. LINNUJAHIL KASUTATAV KOERATÕUG
- 6. SEGAVERELINE KOER
- 12. SUUR SARVLOOM AASIAS
- 13. VÕTA!

Joonistanud REET REA

Lasteajakiri
"TÄHEKE"
Asutatud jaanuaris 1960
ilmub kord kuus

Toimetuse aadress:
Pärnu mnt. 67a
EEO001 Tallinn

Peatoimetaja
ELJU SILD
tel. 681 400
Vastutav sekretär
VIIVI VARIKSAAR
tel. 681 495
Vanemtoimetaja
JAAN RANNAP
tel. 681 495
Kunstiline toimetaja
PRIIT REA
tel. 681 495

Printall
Pärnu mnt.67a
EEO190 Tallinn

ESIKAANEL
HENNO KÄO
JONISTUS

HIND 4 KROONI

Kui sul on kodus lemmikloom, oled kindlasti tema vempe ja taiplikkust imetlenud. Ometi jääb loomaaru loomaaruks – inimene on targem. Miks see nii on, teavad pajatada maailma kõrgeimates, Himaalaja mägedes elavad tiibetlased.

Kui Vanajumal oli kõik loomad–linnud loonud, pani ta tarkuse kausiga nende ette ja käskis igaühel isu jagu ära süüa.

"Oodake ometi!" karjatas jänes, "inimene pole ju veel tulnudki!"

"Kus ta siis on?" sattusid loomad segadusse.

"Siinsamas mäe taga," teadis jänes ja lippas teda kutsuma.

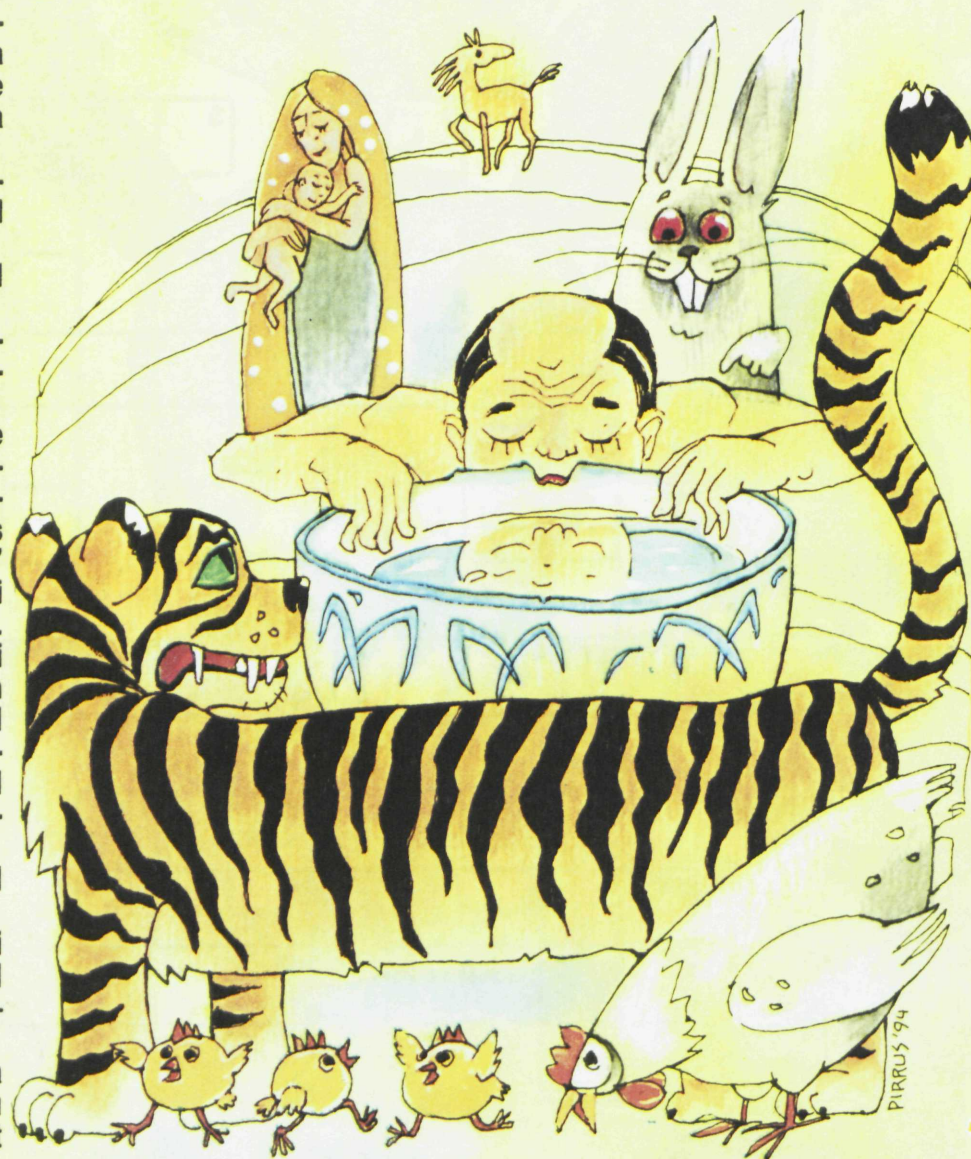
"Kuule, Jumal andis meile suure kausitäie tarkust. Teised pidid juba sööma hakka. Tule ruttu, söö, mis jõuad, ja pära jäta minule," seletas jänes inimesele, kui nad kausi poole kiirustasid. Inimene astus tarkusekausi juurde ja ühmas: "Ah see on siis minu jagu!" Ja söödud see oligi... Jänes limpsis riismed rahulolevalt ära, kuid teiste hulgas puhkes pahameeletorm.

"See on ülekohus!" karjusid loomad.

"Jumal andis tarkuse kõigi jaoks," öiendas tiiger, "nüüd jätkus sellest vaid kahele – nii ei või asi jääda."

Sellest ajast on inimesel ja ka jänesel kiskjate näol palju vaenlasi. Tiigri ette sattumist

Miks inimesed ja loomad on erinevad

püüavad mõlemad iseärnis vältida. Ning küllap peab neil ikka tarkust olema, et oma vaenlaste kiuste ellu jääda. Pole ju kummalgi kihvu, sarvi, okkaid ega tursket kogu. Inimesed ja loomad erinevad juba sünnist saati. Ungarlaste arvavad, et asi saanud alguse juba Aadama ja Eeva ajast.

Uhel päeval kutsunud Looja kõik elavad hinged paradisiaia keskele kokku ja andnud igaühele järglase. Andis hobusele varsa ja lausus: "Lase varss aasale jooksmata!" Hobune kuulas sõna ja kohe kepsleski varss rohul. Siis andis Looja kanale tibu ja käskis selle samuti jooksu lasta. Sedamaid sibas tibu siblima ja teri otsima.

Lõpuks sai Eevagi endale pojakese. Looja käsu peale poiss kõndima panna karjatas Eeva ehmunult: "Heldus! Nii väike ja abitu võib ju maha kukkuda ja viga saada."

Vanajumal rahustas teda, et midagi halba ei juhtu. Kangekaelne naine surus lapse rinnale ja jäi endale kindlaks. Siis pahandas Looja ja lausus: "Eks sa siis kannata terve aasta süles ja sellegipoolest kukkugu su laps rohkem kui ühegi looma poeg."

Sestsasti olevatki inimlapsed kogu esimese eluaasta niisama abitud kui enamik loomi vastsündinuna.

HELI VEIGEL

